

EL MANDU

DE L'OFRIU

—Senyoreta, hi ha el senyor Riudoms que diu que porta aquella pesa nova per si la vol tocar.
—Digues que no hi soc. Ja n'he tocadès prou de pessès avui!

Nuestro programa: República — Vegetarismo — Expansión juvenil y las tres clases de vapor.

RUFASTA EN BARCELONA

El recibimiento que el pueblo de Barcelona tributó a nuestro director a su regreso triunfal de la república bolchevique, fué algo grandioso e innarrable, como hacía tiempo no habíamos visto en la ciudad de los condes y de las calles sucias.

Acudieron al muelle nutridas representaciones de Nandulandia y pueblos agregados, ciento cincuenta croupiers «sinfeiners» (queremos decir sin trabajo), que ahora han tenido que calentarse la panxa con la calefacción central que explotan sus señoras, veintiocho comadronas del distrito quinto, ocho «régisseurs», una representación de la «Penya Nandu» del Folies Bergère, un pariente próximo de Luengo y varios comisionados de las tres clases de vapor, incluido el de vela.

Rufasta parecía el mar cuando está agitado, por aquello de que ola por aquí y ola por allá. Varias parejas del «Esbart Dançaire» venidas expresamente de Rascalobos, bailaron en su honor «la dança dels que

la ballen magre», original de Aureli Campmany.

Después de haber desembarcado de la «Golondrina» que le condujo a nuestro puerto, Rufasta se encaminó junto con sus acompañantes al Xiringuitu, donde le fueron servidos cinco céntimos de la dulce.

Rufasta, con elocuentes frases, veladas por la emoción, agradeció el delicado obsequio, y con voz vibrante y en honor a la concurrencia, cantó aquello de «Mozo, traiga otra copa!» que nos facturó a los barceloneses el grandísimo bandarra de Muñio.

Terminado el acto, un grupo de adictos acompañó a Rufasta a la calle de las Moscas, donde se hospeda.

La semana que viene, probablemente, se organizará el homenaje en su honor.

No decimos que sea bienvenido entre nosotros el ilustre Rufasta, porque Bienvenido era el cuñado de la propia de un mozo de la imprenta que nos afaná una vez pela con cinco.

MUSEO CLASICO NANDULANDESCO

Para el Museo Clásico Nandulesco, hemos recibido durante esta semana los siguientes donativos:

Dos tohallas de las que tenía Mesalina en sus habitaciones particulares.

Un precioso bidet de ébano con incrustaciones de marfil utilizado por la favorita de Ramsés III, hallado en unas excavaciones practicadas en las cercanías de El Cairo.

Dos fundas de paraguas pertenecientes a Don Jaime el Conquistador, que las usó drante la enfermedad que contrajo a raíz de la conquista de Mallorca.

Tres libros eróticos que Don Juan Tenorio llevaba siempre en el bolsi-

llo para acabar de engatusar a las flaviyas que se ponían a tiro.

Y un magnífico catre de pino sobre el cual perdió la inocencia la Cochereta.

DESDE MELILLA

He cogido un bote y me he plantado en Melilla. ¡Hijos! ¡Si hubierais visto qué cara pusieron los infelices al ver a Merluzar Ox-hi-dadho que rondaba por la tierra de los hijos!

De primer entuvio fui a ver las tetas de aquella mora que la llaman Nador. ¡Qué tetas!... La señora «María» de la calle de Consejo de Ciento, sentiría envidia. ¿Sabéis en qué se parece un bohemio a una mata de habas? ¿No? Pues, en que, habita por aquí, habita por allá... ¿Y Abd-el-Krim, a la Brigida? ¿No caéis? Pues en que tienen mucha «pupila».

Me han dicho unas moras, ya algo maduras, que están esperando que venga Junoy para que las ponga apunto de caramelo. Decidme si aún salen «La Palabra» y las burras de la leche.

Ayer vino un emisario de Abd-el-Krim, a encontrarme y me dijo que su jefe me estaba esperando en la cuesta

de Aydir. Le mandé a la quinta... de la salud. No quiero saber nada con los moros de la cuesta.

¿A que no sabéis en que se parecen las señoras de sombrero de la calle de Barbará, al invento de Edison? ¿Os donáis? En que hay comunicación sin hilos. Preguntad a Eduardo Solá cuándo me enviará el pase para el Metropolitan Cine, que parece que va para más largo que la Sagrada Familia.

Hacer rogativas a Gual, para que estrene, por que todo está muy seco.

Me dispongo a salir para Zeluan.

Anoche, después de cenar, pedí una ración de moras, y me parece que me han hecho daño.

Ya me dijeron que eran muy traidoras,

¿Sabéis? Las moras dicen que les gusta mucho hacer tortillas. ¡Oh! Son unas excelentes cocineras. Además, saben jugar con los huevos, como expertas malarbaristas.

¿En qué se parecen los diputados a las meucas?

En que son de vía pública.

Enviadme fondos que ésto está que sopla.

Hace un viento horroroso. Hasta el próximo correo.

Apa buenas.

Melilla 9 de marzo de 1392 (1).

MERLUZAR OX-HI-DADHO.

(1) Creemos que nuestro atribulado corresponsal, ha tergiversado las fechas. No hagan caso. ¡Es tan fresco!

AVISO SUPPLICADO

Nos ha visitado el Doctor Gallego, para rogarnos hagamos constar que no es él el Gallego a que alude «El Diluvio» en sus campañas.

Queda complacido el ilustre aplicador de inyecciones de aceite gris.

(?) Maison Meublée

(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27, telèfon 3221 A. Barcelona. - Gran confort i salletes de bany - Telèfon privat - Ascensor Continuant reformat a la moderna.

No val a badar!.

Qui bada, ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons - Casa de curació peis qu'haigun ensopegat - Lavatges per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes. LA MUNDIAL, Espalter, 6 - Barcelona

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4858 A.

APAREIX CADA DIJOUS

En C. r. l. s. S. n. h. j., lliterat i guanyador de tot un jardí de flors naturals, no ha curat encara de la seva timidesa. Les noies intel·lectuals, tenen per ell una afició més gran que pels bombons d'Ambrosia.

L'altre tarda, en una reunió familiar, en C. r. l. s. ja havia recitat mig tomo de versos i llavors una mamà va proposar jugar a «prendes». A la segona o tercera vegada, el noi va perdre. Les xicotes més atrevides se reuniren en junta per determinar quina penyora li farien pagar.

—Que digui un renec!—proposà una feminista que portava ulleres.

—Senyoretetes...—protestà, quasi, sens atrevir-se, en S. n. h. j.

—Sí, sí!—assentiren totes.—Un renec, encara que sigui molt petitet...

El noi rumià un moment i, en veu molt baixa, mormolà:

—Cigaleta!

***

Viu al carrer de València, és ros, comercia en carbons i té fama de posseir la més perfecta calma saxona, encara que sigui fill de Blanes.

N...—la discreció ens obliga a nomenar-lo així

—tenia vagues sospites de que la seva dona l'enganyava. En efecte, no fa gaires dies logrà sorprendre-la en flagrant delictes amb un veí del segon pis.

N... tragué el seu revòlver, apuntà fredament a la parella i digué a l'home:

—Vesteixi's!

—Perdoni, però...

—Vesteixi's i calli.

Astorat, aquest obeí, mentres la dona, amb uns ulls com unes taronges contemplava el canó de l'arma.

Quan ell, tremolant, hagué acabat de vestir-se, N... li digué:

—Pagui, i vagi-se'n

—Còm vol dir que pagui?—preguntà el veí seductor.

—Sí, home, sí! Això es paga!

—I quant tinc de donar?

—Un duro!

L'home tragué el duro i se'n anà.

—Ara, vesteixe't!—digué en N... a la seva dona.—Hem de sortir.

—Tremolant de por, l'adúltera va arreglar-se. Un cop habillada, N... ordenà:

—Anem!

Sortiren al carrer. El marit portà la dona infidel a casa d'un joier.

—Miri—digué.—Aquest duro, però aquest mateix, eh? el montarà en un pendantif de platí. Ves noia, tria el model que més t'agradi.

A l'etzar, ella en va triar un qualsevol.

Un cop al carrer i no poguent-se contenir:

—Però, què significa això?

—Res. Aquest pendantif el portaràs a totes les festes on anem. I quan algú preguntí què és

aquesta moneda, jo respondré: Es l'únic duro que s'ha guanyat la meva dona en tota la seva vida.

* * *

MOT DE LA FIN:

Sabeu com nomenen a una coneguda i xamosa tiple que, segons males llengües, té quelcom que veure amb un empresari que en aquests darrers temps ha fet anar amunt i avall mitja Espanya teatral?

La Figa de Fraga.

Podem assegurar que nosaltres no l'hem tastada. Paraula!

El Noctàmbul Indiscret

El compromís d'en Bieló

En Bieló, el moço del Màs Lloret, del poble de Sampedor, malgrat tenir ja els seus divuit anys fets era encara innocent en coses d'amor i això el feia ésser tímid i respectuós amb totes les dones.

Una nit, trovant-se tot sol amb la masovera, que era una vídua revingudeta d'uns vint-i-vuit anys, més apetitosa que un tall de llorell fresc, aquesta es sentí súbitament malalta i en Bieló tot espantat se'n anà cap al poble a buscar al doctor Torrents que va vórrer desseguida.

—No és res això—digué el metge.—Vagi a buscar aquesta recepta, faci-li pendre una cullerada cada dues hores i demà al matí dongui-li una ajuda.

—Què diu, doctor?

—Sí, home, una lavativa.

—Mirí que estic sol!

—I això que té que veure?

—Però jo tinc de donar-li?

—Es clar, home! No havent-hi ningú més al Màs...

—Però, doctor, compregui que això no està bé!

—Perquè, home? Davant de la salut no s'hi

ha de tenir miraments! En aquell moment no heu de pensar en res sinó en que cureu un malalt!

—Està bé, està bé!...

* * *

L'endemà va tornar el doctor Torrents i la masovera de Mas Lloret no havia millorat.

—Que no li ha fet efecte, l'ajuda?

—Oh...—digué en Bieló tot confós.—Es que... no li he donat!

—Perquè?

—Perquè com que vaig veure dos forats i vosté no va dir-me si havia d'ésser pel rodó o pel llarguerut!

El metge, davant de tanta innocència va indignar-se:

—Però, cap de brot! Per quin forat voliau que fós més que pel rodó? Que no sabeu que pel llarguerut es necessita una cosa més groixuda?

Sarrob.

—Llulset, Llulset, que el compromís és molt gros!
—No et pensaves que ho fos tant, oi?

Els models
del NANDU

DANCA SUPREMA

Creació de "trajo"
per a cantar un
cuplet de moda

—Però, què fas Maties?

—Res, dona; com que estrenes aquest vestit, mirava si t'entra bé per darrera.

El descans

No fa gaire temps en un vagó de primera classe del tren de Barcelona a Madrid viatjaven sols un esculptor català molt conegut pel seu enginy i una senyora d'uns quaranta anys, però encara fresca i apetitosa.

Durant el viatge sostingueren una d'aquelles insignificants i grises converses de vagó de ferrocarril fins que a la senyora se li ocorregué deixar anar una ventositat al mateix temps que deia al seu interlocutor:

—Dispensi, jove, sap? però, com que això és un descans tan gran pel cos!

L'escultor no digué res, però al poc rato i amb una flemma completament britànica es descordà la bragueta i començà a executar amb la mà dreta cert moviment de va i vé al que són molt aficionats els xicots quan els hi apunta el pèl moixí i no disposen de cap femella per esplaiar-se.

—I ara! què fa? Poca-vergonya! Indecent! Miri que truco el timbre d'alarma!

L'escultor se la quedà mirant i sense interrompre la seva feina, li contestà:

—Senyora, perdoni'm, però, com que això és un descans tan gran per... l'esperit!

Mariona

—Ves quí m'ho havia de dir, quan vareig sortir de Llofriu que acabaria muntant a l'alta escola!

Els nuvis de Montserrat

La Laieta era tant innocent que estava a la vetlla de casar-se i encara no tenia la més petita idea de com es feia l'amor. El Nofre, el seu promès, ja algunes vegades li havia volgut tocar... l'assumpte, però la xicota, molt recatada i catòlica no li havia donat lloc a cap iniciació.

La senyora Madrona, la seva mare, prou ho va veure, que la noia no sabia de què anava, per això, dos dies abans de la cerimònia va agafar-la pel seu compte i li digué:

— Laieta; tu no deus encara sapiguer res de lo que és la nit de nuvis, oi?

—Ai, mare, no! No més he sentit a dir que els nuvis dormen plegats, que s'estimen molt, que es fan moltes abraçadetes, i molts petonets...

—I què més?

—Ai, ai! mamà, no sé res més!

—Bé, doncs, mira: tu no has vist mai els goçets lo que fan?

—Ai, ai, sí, mamà!

—Doncs, mira, abans de dormir-se, els nuvis fan allò mateix, saps?

—Què dius, mamà?

—Sí, sí, allò mateix. Igual que els goços, saps?

—I s'han de mossegar els nuvis?

—Jo no sé com els homes vos aficionen al viclot de la pipa.

—Es clar, és més natural que s'hi aficionen les dones.

—Perquè plores, ara, beneit?

—Es que me l'has trencat i no més en tenia un!

—Mare de Déu, Mare de Déu, quants en va deixar el rei Herodes! No s'han de mossegar, dona, no.

—Oh, com que vosté deia que han de fer com els gossos!

—Escolta, escolta, beneitona; no saps que quan es troben un gos i una gossa, es fan moxaines, pugen l'un sobre l'altre?...

—Ah, sí! Ja sé lo que vol dir!

—Doncs això és lo que heu de fer amb en Nofre.

***

Vingué el dia del casament i el Nofre i la Laieta, acabada la cerimònia se n'anaren cap a Montserrat.

Un cop hagueren sopat se n'anaren cap a l'habitació que tenien reservada a la fonda. Així que el nuvi hagué tancat la porta, la Laieta agafà la clau i la posà dintre el calaix de la tauleta de nit.

—I ara! perquè fas això?—preguntà tot extranyat el Nofre.

—Ai, reiet meu! Perquè no vull que després m'arrosseguis per tota la fonda, com fan els goços quan s'enganxen, que em faria molta vergonya!

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

No t'enamoris d'un gos ni de les seves virtuts perquè és un xic perillós i et pot dar sustos groixuts.

Ficset bé amb aquesta història que és senzilla i exemplar i guarda-la a la memòria si no vols ensopagar.

El promès de là gata

L'Antonieta, la raspa dels senyors Daura, tenia promès. Un promès formal, que havia aconseguit el permís dels amos per a pujar al pis i fer companyia a l'Antonieta els diumenges a la tarda que es quedava sola.

El temps era molt llarg. l'Antonieta no era de

fusta, el Rafelet, el seu futur, era un xicotàs vermell com un pebrot i ardent com un bitxo, i és clar, en el silenci de la casa deserta, els dos s'entregaven a certs esplais tan agradosos com prematurs...

El Ricardet, el fill dels senyors Daura, una tarda que els seus pares el deixaren tancat a casa castigat per no sé quina rebequeria que havia fet

a l'hora de dinar, els veié, però com que li donaren bombons, callà i no digué res.

Als pocs dies, la «Mimi», la gateta de la casa, va desaparèixer. La cercaren per tot arreu, pel jardí, pel quarto dels mals endressos, per les habitacions del segon pis i res... Per fi, a un recò del «fumoir», la mamà del Ricardet descobrí a la mi-xona sota un gatot negre i polsós que li mossega-

va el clatell tot esbufegant mentre la «Mimi» feia uns «miaus» la mar de tendres.

—I ara!—digué la senyora.—D'on ha sortit aquest animalot?

—Deu ésser el promès de la «Mimi»—digué el Ricardet.—A veure si també em portarà bombons com el Rafelet, quan mossega a l'Antonieta, sempre me'n doni.

—Diu que hi han peixos dolents en aquesta cala?
—No tinguis por; tot lo més alguna sardina.

La bicicleta

Aquell dematí, don Segimón estava impacient. L'Agneta, la seva filla li havia anunciat que el senyor Soperas, el pare del seu xicot, aniria a demanar-li la mà. A veure, a veure, si tot anirà com cal!—pensava don Segimón. Quina cara tindrà, aquest senyor Soperas! Amb quins mitjans de vida deuen contar, aquesta gent? En fi, com no siguin massa exigents i els informes no desmereixin...

—Senyoret! Hi ha un senyor que el demana—digué la minyona.

—Fes-lo passar al saló!—ordenà don Segimón.

I després d'haver-se mirat dos cops al mirall i haver-se convençut de que la seva mise era tot lo correcta que es requeria per a rebre una visita tant important, es dirigí cap al saló i allí es trovà en presència d'un senyor d'uns cinquanta anys, d'aspecte molt seri i respectable.

—Ja veurà—començà dient el desconegut.—Jo per mí no hauria vingut, però, és allò, coses del noi, sap?

—Sí, sí, ja, naturalment...

—Jo crec que ens entendrem, sap? El meu fill no mira prim, però jo vull sapiguer lo que entra a casa, sap?

—Ah, és clar!

—Amb això, miri, jo, abans de tot, lo que vull sapiguer és si es forta, sap?

—Què diu?—preguntà don Segimón, esverat.

—Que si és resistent, sap? Perquè el noi pesa vuitanta kilos, i com que és un tabalot, mal m'estigui el dir-ho... I, després, ja sap lo que passa: si no són bones, al cap d'una dotzena de vegades de muntar-les ja no serveixen per res... Ah, escolti: jo no he pensat a dir-li: és nova o ja ha corregut?

Don Segimón estava vermell com un pebrot. Sentia les sangs bullir dins de les venes i no sabia quin posat adoptar davant d'aquell indecent.

—Que si ha corregut?

—Sí, és clar, si està en bon estat, si ha sofert reparacions...

Don Segimón fent un esforç suprem per a contenir-se i alçant-se amb dignitat:

—Senyor, —li digué—surti desseguida de casa meva i digui al seu noi que no pensi més en la meva filla!

El visitant obrí uns ulls com unes taronges.

—La... seva... filla... Què diu?

—Sí, home, sí, la meva filla! Vagi-se'n, li dic!

—Però ja veurà permetim i precisem. Vosté no té una bicicleta per vendre?

—Jo no, senyor!

—Vosté no és el senyor Rovira?

—No, senyor, el senyor Rovira viu al pis de sobre!

—Home, haver-ho dit abans!

CAROINA

—No el coneixia aquest pas de shimmy?

—No, però em sembla que hi donat un mal pas.

—Em sembla, senyor Ramón, que no es queixarà.
—Ca, sí de cas la que es queixarà serà ella.

L'amagatall de la Pepeta

En Joan Mossega i la seva filla, la Pepeta, xamasa nena de divuit anys, promesa feia pocs dies, anaven de viatge, quan el tren fou assaltat per una partida de lladres que se'ls apoderà de tot lo que duien.

Un cop els lladres hagueren desaparegut, en Joan encara arbolat pel foc de la seva indignació, exclamà:

—Per lo que em sap més greu és pel teu anell

de prometatge. Quin disgust tindrà en Peret!

—Ca, no!—digué la Pepeta.—He pogut salvar-lo, l'anell!

—Però on te l'has amagat?

La xicota devingué tota vermella i digué uns mots a l'orella de son pare.

—Quina llàstima que no hagi vingut ta mare, —digué en Joan Mossega.

—Perquè, papà?

—Perquè hauríem pogut salvar la maleta!

J R.

—On va, senyoret? No veu que aquest és el meu quarto i que em vaig a ficar al llit?
—Oh, per xò venha?

La nit de nuvis

En un poblet del camp de Tarragona, no gaire lluny del Francolí, se celebrà un casament.

La noia, la Carmeta, filla del masover del Pinyot, era molt innoçent. La seva mare, tement que el promès, el Miqueló, que era un noi molt decidit i enèrgic, no fés algun estropici la primera nit, decidí acompanyar-los a Barcelona en el seu viatge de nuvis.

S'instal·laren a la fonda de Sant Agustí i la bona senyora demanà una cambra al costat de la de la nova parella.

Arrivà l'ansiada nit i la mare, amb l'orella collada a la paret, escoltà. Primer sentí una remor de petons i sospirs, després uns quants: «Ai, no!... Això no!...» de la Carmeta, i, de prompte, una exclamació d'angoixa:

—Ai, no puc! Es molt fort!
—Espera't, no t'amoïnis, que de tot sortirem.
—Prova amb la boca.

—Tampoc es pot
—I amb les mans?
—Reïra, tampoc! Es tant estret!
—Doncs, com ho farem?
—No tens unes estisores, per aquí? —demanà el Miqueló amb veu impacient.
La mare estigué a punt de caure en basca.
—Miqueló! fill meu!—cridà a través de l'envà.
—No tallis res, home, que la mataries, pobre Carmeta meva! Prova ensalivant-la bé i tingues un xic de paciència!
De la cambra nupcial partiren dos esclats de rialles.
—No t'espantis, mamà, no!—digué la Carmeta.
I en Miqueló afegí per a acabar de tranquil·litzar-la:
—Era una beta de les calces, que no es volia desfer, però ja l'hem descordada. I ara, bona nit, que anem per feina!
—Ai, menys mal,—va dir la mare.—Jo em pensava que anaves a obrir en canal a la meva filla!
I després d'aquests mots, la dona s'adormí ben tranquil·la.

Mary Khon

—Senyora Marquesa, presentar-se aixís, és una provocació!
—No parli, no parli, que la seva pessa Marga també fa el seu paper!

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envii i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrials lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Previsió

En Peret Llongueras viatjava a bordo del veler «Estrella», portant un burro que havia comprat a València. Era una ganga que de sobres li pagava els gastos de transport. Se tractava d'un magnífic animal, jove, de bona pinta, molt àgil. En Llongueras estava molt satisfet del negoci realitzat.

Mes, ai! que en aquest mon quasi res acaba bé. Vingué una tempestat el veler es desvià del seu rumbo, i comensaren a escassejar les vitualles.

Passaren dos dies i el capità cridà a n'en Peret, dient-li que com que ja quasi no quedava menjar, el burro hauria d'ésser sacrificat per al consum de la tripulació i dels passatjers.

—Però em pagaràn el seu import?—va preguntar en Llongueras.

—Sí, home, sí! No passi cuidado.

Quasi amb llàgrimes, es va despedir del burro que anava a ésser inmolat en holocaust de la col·lectivitat. Vingué el cuiner amb un ganivet per a degollar a la pobre bestiola i ja anava a tallar-li el coll, quan un passatger va apropar-se i agafant a l'animal li començà a fer pessigolles a la panxa, fins qu'el vegé sostenir-se sobre cinc cames.

—I are! Qué fà? — li va preguntar el capità.

—Vetllar per la col·lectivitat—respongué el passatger. — Are ja'l poden matar que tindrem carn per dos dies més.

Mahomed Mal Jhalem.

Maledicció gitana

Una tarda del més d'Agost estaven sentades a unes cadires del Paseo de Cuenca (a) Passeig de Gràcia, una senyorassa d'uns quaranta anys, tota maquillada i plena de brillants, amb una nena d'uns vuit o nou. S'ende-

vinava en la mare a una mondana retirada a temps que ara tallava el cupó i feia de persona decenta.

Poca estona després d'haver-se assentat, passà una gitana amb dos nens i els demanà una caritat. La mare anava a obrir el moneder, però la nena, que no era gens caritativa li tocà el colze, fent-li senyal de que no li donés res. La mare retirà la mà del moneder, mentre la gitana, que havia vist la maniobra, fent un moviment de despit, s'allunyà exclamant en el seu pintoresc argot:

—Premita Dió que te zarga un gato negro entre la pierna!..

Passaren dies i un jorn la noia s'adonà qu'en efecte, al lloc que havia indicat la gitana començava a sortir-li una pelusa negra..

Tota esporuguida se'n anà a trovar a la seva mare, qu'en aquell moment estava banyant-se. Al veure-la tota nua, la xicota no pogué retenir una exclamació de sorpresa:

—Ai, mamà! Aquell gat de la maledicció de la gitana ja comença a sortir! Oh!... Però... i tu també en tens un, però és molt mes gros qu'el meu!..

La mare se la quedà mirant de fit a fit i agafant la tovallola per a aixugar-se, li digué amb tó filosòfic:

—Ja creixerà tant com el meu, ja, filla meva! Sobretot si s'arriva a menjar tantas rates i tant grosses com s'ha menjat aquest!

Miau.

Els infants terribles

Feia vint anys que jo no havia vist al meu amic Rafecas. Sabia qu'estava casat, que vivia a una torre de Sant Gervasi i que la seva senyora era de les que van per feina perquè el primer cop que havia desocupat havia enviat al mon tres marrecs.

Veus aquí que arribat a l'adresa que m'havien indicat, truco a la porta del jardí i surt a obrir-me un noi de sis anys, prim, escanyolit i groc com una menor sense xicot.

—Escolta, maco, que és aquí que viu el senyor Rafecas?

—Sí, senyor; — em va respondrer amb una veu prima com una flauta. Es el meu papà!

—Ah, sí?

—Sí senyor, i aquest és germà meu — continuà mostrant-me un altre noi també d'aspecte malaltís.

—Com te dius, maco?

—Pepet, per a servir-lo.

—I tu? — vaig preguntar a l'altre.

—Jo? Ramonet — digué també amb una veueta de triple.

En aquestes vingué un bordegàs dels mateixos anys, gras i vermell com un pagès de l'alta muntanya.

—Aquest és l'altre germà—va seguir dient en Pepet. Varem neixer tots tres a l'hora.

—Com te dius tu?—vaig dir al que acabava d'arribar.

—Tomàs!—em va contestar amb una veu de trò.

—Qu'és estrany! En Pepet i en Ramón tan prim i tu tan robust i amb aquesta veuassa...

Es qu'aquests dos, sap? els va criar la mamà, sap?

—Sí!

—Cada hù es va agafar a un pit, m'entén? I a mi, em va criar el papà!

A. Rambaire.

Feminisme

En una societat feminista qu'es formà no fa gaire temps la Direcciva feu estendrer pels efectes d'identitat, uns carnets daurats, amb l'inscripció: «Títol a favor de la senyoreta Na...»

Vingué una reunió general i una de les xicotes, que per lo vist era molt lletrada, prengué la paraula i demanà que com el mot «títol» era masculí, se canviés pel femení «títola».

—Qu'es passi a votació! — demanà una obstruccionista.

Així s'acordà i la secretaria començà a preguntar a cada noia:

—Senyoreta Figampla: què desitja vosté?

—Jo, títola.

—Senyoreta Pittou: vosté què desitja?

—Títola.

—Senyoreta Filnovell: vosté què vol?

—Jo també títola.

—S'aprova la proposició?

—Aprovada!

La presidenta s'aixeca:

—Companyes: Ja que s'ha acordat per unanimitat la modificació proposada, sols em resta pregar-vos, per raons d'economia i d'estalvi, que totes procureu guardar bé la títola per a que no's faci malbé ni es rebregui!

Llavors, una de les socies fundadores s'aixecà i digué:

—Jo, orgullosa de pertanyer a la societat, duré sempre amagada la títola al lloc preferit de les dones, damunt del cor!

I, amb un geste noble es guardà la títola a la pitrera.

Mestres.

Conte premiat del número pasat:

La Precaució

Correu secret

M. Z. Anirà un xic retocadets. Joan Ros. Li publicarem amb un xic de salsa. Hil Hoque. Ho aprofitarem. Borinot Ros. Anirà tot amb aquella alegria. J. R. de Setmenat. Li tocarem una mica i li ficarem. Toful Pelut. Ens interessa. Don Jaume. Vol passar per aquesta redacció de 7 a 9? Mercès. Mariona. Va de pet al número. Un forner de La Garriga. Mirarem d'aprofitar-lo. L'home de la Samalsa. No volem rés amb el clero. Mari Kon etc. Es un xic vell, però li arreglarem. Sarrob. Va de pet al número. Barraló. Es molt fort! Qué vol que anem al estaro? Albert Escoda. Aceptat.

Son coses que tot es i'acostumar-s'hi...

Així ho diu el gran Muntaner en una de les escenes més culminants del «Quixot» nandulandesc, «Don Jaume el Conqueridor».

Les senyores que concorren als tés que donya Matilde dóna els dimecres al seu palau del carrer de València, cantonada a Aragó, no se savien avenir que l'opulenta esposa del banquer rús Titoloff contés a qui volia sentir-la sa gran afició pels plaers que segons la Biblia es practicaven a Sodoma i Gomorra per quin motiu la còlera divina descarregà damunt d'aquells perversos infractors de les lleis de la naturalesa...

Donya Matilde, una tarda de confidències, ho explicà d'una manera ben senzilla i lògica:

—Quan vàrem casar-nos, en Sergi, tenia una costum detestable. Fumava com una xemaneia, deu puros! Sí, amigues meves, sí, deu cigars puros cada dia, d'aquells grossos i enfaixats. M'empestava la casa, les habitacions, el llit, els llençols, jo mateixa, de fum de tabac. Jo estava desesperada. Una tarda vingué a veure'm donya Gumersinda, que al cel sigui, i li vaig explicar el vicí funest del meu marit.

—Això?... Oh! Això és un mal molt fàcil de curar. Cada matí es deu posar els deu cigars a la petaca, oi?

—Sí, senyora.

—Doncs, no tens més que agafar-los-hi abans de que ell se'n adongui, ficar-te'ls al forat de la cloaca, i miracle fet. El tabac agafarà un regust tant dolent que el teu marit se'n desacostumarà desseguida.

I en efecte, en Sergi se'n va desacostumar desseguida. Qui no se'n va desacostumar, ai! vareig ésser jo. I és clar, que com que no tena cigars, vaig haver d'iniciar al meu marit, per a calmar el meu desig, a entrar per la porta de darrera...

Carolina

GRIMEGIA ESTRANGERA

ELS NOUS RICS

—Que et sembla, Laieta, on he arribat amb el meu esforç?

—Jo sempre ho deia que arribaries a persona de pés.
(De «Ruy Blas»)

—Té, ell tan satisfet, i jo... sense enterar-me de res?
(De «Regiment»)

—I ja el tens arreglat l'assumpte dels mares?

—I ca, dona! Si cada dia em baixen tres o quatre vegades!

(De «Bataclan»)

—Caram, home, a propòsit: precisament m'havia des-
cuidat la clau!

(De «Le Rire»)

INSTITUT MEDICAL
FÈMINA

Vies urinaries, sífilis i matriu,
Comte del Àssalt, 23, pral.
Visita de 11 a 1 i de 6 a 7
Consulta especial: Carme, 76, prl.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas,

Casa Segalá, Rambla, Flores, 14
BARCELONA

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polv. Una caja, 50 céntimos.

1, San Ramón, 1- BARCELONA

—Ai, senyoreta, em fa patir més quan la sento xiscjar d'aquella manera!
—No en faci cas, tonta. Es perquè s'ho creguin i aixís acabo més aviat.